Inštitut za zgodovino
delavskega gibanja
KNJIŽNICA
D2817/A

IGENERALLEONRUPNIK

UŠEVIZEM

EDNARODNEGA ŽIDOVSTVA

160

DIVIZIJSKI GENERAL LEON RUPNIK

BOLJŠEVIZEM

ORODJE MEDNARODNEGA ŽIDOVSTVA

LJUBLJANA 1944

D 2817/A

6. II. 1964/14875

V tej knjižici je natisnjeno predavanje, ki ga je govoril jugoslovanskim častnikom in vojaškim uradnikom sedanji šef pokrajinske uprave v Ljubljani, prezident divizijski general Leon Rupnik, v Kragujevcu dne šestindvajsetega januarja leta tisočdevetstooosemintridesetega (1938).

Od tedaj je preteklo več ko šest težkih in usodnih let, ki so v temeljih spremenila obličje zemlje in v katerih je slovenski narod doživel in še doživlja največjo preizkušnjo v svoji zgodovini. V tem času so bile pri nas vsepovsod mrzlično na delu različne rušilne sile od liberalizma in pogubnega »demokratskega« strankarstva do komunizma in prostozidarstva in narod je počasi podlegal njihovim mamljivim prišepetavanjem; usodne posledice danes težko občutimo. Le redki so bili tedaj med nami ljudje, ki so v vsej jasnosti spoznali pogubnost takega razvoja ter pred njim tudi javno svarili. **In tak mož je bil general Rupnik, ki je že tedaj pred šestimi leti pokazal na naše narodne sovražnike in z jasnim, skoraj preroškim očesom predvidel katastrofo človeštva in z njim vred svojega naroda.**

Govor generala Leona Rupnika pomeni s tega gledišča za nas Slovence mnogo več kot golo priložnostno razpravljanje o vprašanjih, ki so ravno naš narod tako težko prizadela. Za vsakogar od nas, pa tudi za svetovno javnost, predstavljajo njegova jasna izvajanja dokumentarno vrednost in veljavo. **Ni tedaj nikako naključje, da je mož, ki je od vsega začetka imel tako jasne poglede na razplet dogodkov v svetu in pri nas, stopil na čelo naroda, katerega sin je, naroda, ki doživlja najusodnejše trenutke svoje zgodovine.** V tem dejstvu gledamo več ko slučaj: v njem vidimo srečno usodo, ki slovenskemu narodu ni odmerila pogina v kaosu strašnega obračunavanja med narodi in ne zatona v revoluciji, ki so mu jo pripravili

lastni sinovi, temveč mu je namenila življenje in nov razmah. S tem, da je vzel na svoje rame vso težo odgovornosti za usodo naroda v teh viharnih časih, pa je predsident Rupnik obenem znova dokazal svojo odločnost, da vodi naš narod po tej poti. Sedaj tudi razumemo, zakaj ga komunisti tako besno sovražijo, da so mu kot prvemu med Slovenci namenili »likvidacijo«, ki na srečo ni uspela. Saj je spregledal njihove zločinske načrte že kot jugoslovanski general in je proti njim javno in odločno nastopil.

Kar je govoril in za kar se je boril pred leti in za kar se bori danes na čelu svojega naroda kot slovenski prezident, **je rešitev in ohranitev slovenstva, da ne utone v krvavi revoluciji mednarodnega židovskega zločinstva, ki mu je ime komunizem.** V tem usodnem boju stoji za njim strnjeno ves zdravi slovenski narod.

Ljubljana, septembra 1944.

Gospodje!

Da bi vojska lahko v vsakem času izpolnjevala svojo vzvišeno nalogo, mora stati daleč izven in iznad vsake politike. Zato je popolnoma jasno, da je vsako politiziranje v vojski prepovedano.

Da bi pa vojska jasno spoznala tisto linijo, ki jo loči od politike in politiziranja, mislim, **da se mora oficirski in uradniški zbor naše vojske — vsaj v glavnih črtah — spoznati s tistimi političnimi, socialnimi, gospodarskimi in ideoloških činitelji, ki pri vseh sodobnih narodih povzročajo viharje v človeškem življenju na tej zemeljski površini.**

Prav zato sem se lotil tega predavanja, pri katerem me vodijo še posebej sledeči nagibi:

Prebirajo nam odredbe, kako naj preprečujemo prodor komunizma, boljševizma, separatizma in drugih defetističnih gibanj v naši vojski. Za to nam dajejo tudi navodila, toda ne povedo nam, kako naj ta gibanja sploh spoznamo in kaj pomenijo.

Smo vzgojitelji vsega zdravega dela našega naroda. Za glavni del našega naroda je naš kader sploh največja in zadnja šola v življenju. Mi moramo ustvariti iz naših rekrutov tisti oboroženi del našega naroda, ki bo z veseljem žrtvoval tudi svoje življenje za ideale naše jugoslovenske nacije, za kralja in domovino. Mislim, da se bodo po zakonih polaritete — prav tako kot se dobro ne bi moglo spoznati brez zla, svetloba ne brez teme, vzvišenost ne brez nizkotnosti, lepo ne brez grdega — tudi našim vojakom ideali našega naroda mnogo globlje in prepričljiveje vtisnili v srca in v misli, če jih spoznamo z nasprotnimi poli in sovražniki teh naših idealov, našega narodnega obstanka in življenja; seveda to vse močno obzirno in premišljeno.

Zadnje leto smo na divizijskem oblastnem teritoriju, še posebej pa v Kragujevcu zaznali nekatere pojave in celo dogodke, ki so posredno in neposredno zadevali življenje in delo vojske ter me primorali, da se — kljub svoji odvratnosti do političnih ved na znanstveni način spoznam z vzroki, z razvojem, z metodami in s posledicami tistih gibanj, ki so omenjene pojave in dogodke izzvala.

Slednjič nam naše vsakdanje duhovno in družabno življenje zastavlja mnogo takih problemov, na katere mora oficir in vojni uradnik pravilno in s taktom gledati, če noče doživljati različnih nevšečnosti.

Predavanje se ne nanaša le na Jugoslavijo, marveč obravnava tudi vprašanja, ki posegajo v življenje in obstanek vseh narodov in držav tega sveta.

Ker želim, da v mraku nejasnih pojmov — najvažnejše probleme tega predavanja kar najbolj otipljivo osvetlim, moram tudi reflektorje postaviti na različna mesta, to se pravi, moral se bom večkrat ponavljati v isti stvari, toda z različnih vidikov.

V središče tega predavanja postavljam boljševizem.

Za pojav boljševizma se ima svet zahvaliti delovanju dveh na videz različnih in nasprotujočih si silnic, t. j. liberalnemu kapitalizmu in marksizmu.

Ta dva, na pogled popolnoma nasprotujoča si nauka, ki ju vodijo modrijani »izvoljenega« židovskega ljudstva, imata navkljub vsem razlikam isti skupni cilj: porušenje narodnih skupnosti.

Da me boste, gospodje, bolje razumeli, bom svoje predavanje razdelil na šest poglavij:

I. Boljševizem kot vsemarksistična akcija.

II. Liberalistično samodrštvo.

III. Marksistično slepilo.

IV. Židovsko stremljenje po svetovni nadoblasti.

V. Sovjetsko-ruski poizkus.

VI. Prebujenje in narodna samoobramba.

Slednjič bom podal tudi svoje zaključke.

Boljševizem kot vsemarksistična akcija

Hitler, vodja nemškega naroda, trdi o marksizmu, da pomeni ta nazor razkosanje narodne skupnosti in s tem oslabitev vseh narodovih sil. Marksizem je boj proti vsakršni kulturi, proti ideji svobode, marksizem je vojna proti tradiciji in časti, je napad na temelje narodnih skupnosti, prav zato tudi napad na življenje in obstanek narodov.

Najbolj izrazita in najbolj osredotočena je marksistična ideja v boljševizmu. Pod pojmom boljševizma moramo razumeti vsa ona duhovna stremljenja in vsa ona politična dejanja, ki imajo za cilj: odtrgati človeka od njegovih prirodnih vezi, t. j. od družine, od vere, od družbe, od domovine itd., da pri vsakem poedincu ubijejo občutek dolžnosti do narodne skupnosti in tako postopoma zrušijo vse, kar je narodnega.

Te ideje nahajamo v poslednjih 150 letih povsod na delu v njihovih raznovrstnih oblikah: zdaj zakrinkane, zdaj v odkritem delovanju, često na videz v nasprotju druga proti drugi. Toda povsod nam pade v oči kot smer tega raznolikega udejstvovanja en edini končni cilj, ki je: **boljševizem si hoče na najbolj uničujoč način prisvojiti oblast nad vsem svetom, da uniči narode kot skupnost in da postavi za oblastnike nad raznarodenimi masami uničenih narodov, t. j. nad tako imenovanim »internacionalnim« človeštvom neko določeno raso.**

Marksizem je vrgel med množice celo vrsto užigajočih gesel. Ta gesla dajejo jedru njegovega nauka tako preproste oblike, da jih tudi najbolj omejen človek lahko razume.

Z vzpostavitvijo boljševiške oblasti v Rusiji, v državi, ki objame eno šestino celokupne zemeljske površine, je marksistična agitacija dosegla silen razmah. Moskva je bolj in bolj središče in matica svetovne revolucije. Smisel te agitacije ne leži več v praktični uporabi marksistične teorije, marveč v razširjanju boljševiške diktature čez ves svet.

S tem rusko-boljševiškim primerom so dobile tudi stare marksistične parole po vsem ostalem svetu novo in močno

oporo ter silno udarno moč. Vrhu tega pa Sovjetska zveza kot ogromna država z neomejenim prirodnim bogastvom, finansira uničevalno marksistično politiko z velikimi denarnimi sredstvi, tako: »da narod, ki je ob takem delovanju brezbrižen in ohromel, ni več varen pred padcem v boljševizem.«

S svojo organizacijo v vseh deželah sveta kuži boljševizem kot nekaka zahrbtna bolezen narode na znotraj. Največ izkušenj v tej bolezni imajo tisti narodi, ki so jo preboleli. Ti narodi so bili priče razdiralnemu in morilskemu delovanju boljševikov. Sredi med temi narodi se je število pristašev boljševizma vedno bolj večalo. Z naraščanjem zaslepljene mase pa je tudi teror zavzemal čedalje strahotnejši razmah in oblike. Mladi in stari, izkušeni ljudje, delavci in intelektualci, vlade, oblasti, sodnije in cerkve, vse je bilo žrtvovano na oltar boljševizma. Z vsemi mogočimi obeti in slepili je bil zlomljen vsak duhovni odpor, uporni duh revolucionarnosti v ljudeh pa se je razplamtel. Brezposelnim so obljubljali delo, kmetom zvišanje cen njih pridelkom, meščanom znižanje cen poljskim pridelkom, delavcem povišanje dnevnic. Žene so preslepili z geslom: »nikoli več vojne«. Otroke so po največ pridobivali z opolzkimi razlagami o spolnosti, z razuzdanostjo in z razplamtevanjem seksualnih strasti, s pornografijo vseh mogočih oblik in z oznanjanjem svobodne ljubezni, homoseksualnosti, lezbiške ljubezni itd.

Vsak nedostatek ali nered v življenju naroda je boljševiška agitacija izkoristila za javno ožigosanje slabosti in nezrelosti sedanjih sistemov, za oznanjanje nepobitne boljše bodočnosti pod rdečim praporom.

Pri boljševizmu ne gre samo za eno stranko z enim, omejenim, samo enemu smotru namenjenim programom. **Vsemarksizem, izražen v boljševizmu, ni kaka socialistična smer ali kaka ekonomska teorija, tudi ni zgodovinska filozofija, boljševizem je marveč v svojem bistvu silno politično gibanje, osnovano na posebni in edinstveni ideologiji.**

Kakor zahteva vsaka politična borba za oblast strnjene vrste somišljenikov, ki so pripravljeni, da za svojo idejo žrtvujejo tudi življenje, tako je tudi vsako politično gibanje, ne glede na to, ali je konstruktivno ali destruktivno,

zasnovano na neki osrednji ideji, ki ima namen vplivati na vse človeško življenje in ga oblikovati.

Take ideje so, postavim, svoboda, čast, človečnost-humanost, ljubezen, oblast, denar itd. Decentralizirano prodiranje boljševizma v najraznovrstnejših oblikah in po najbolj razmreženih poteh je treba po vsem tem imeti samo za kamuflažo in taktiko. **Samo po sebi je razumljivo, da celokupni boljševiški pohod ukazuje in vodi ena sama centrala, čeprav se bori z različnim orožjem in z na videz med seboj nepovezanimi dejanji.** Taki borbi pa moramo posvetiti še posebno pozornost.

Pri tem je treba opozoriti še na sredstva, ki se jih boljševizem poslužuje, da ljudi prekvasi s svojo miselnostjo: hujskanje mase, politične in družabne spletke — to posebno pri nas — veleizdaja, korupcija, poulični teror, senzacionalni tisk, upor, zločin. Tak brezvesten in dosleden postopek, ki se ne boji nobenega nasilja in nikake podlosti, loči boljševiško gibanje od vseh njegovih revolucionarnih predhodnikov v zgodovini in nam kaže v pravi luči praktično uporabo njegovih pogledov na življenje in svet.

Vsakdo, ki z odprtimi očmi spremlja dogodke v svetu, mora potrditi, da boljševiška ideologija oznanja neko določeno karakterno in nravstveno zadržanje. Taka idejna osnova zopet deluje na določene tipe ljudi, ki jih boljševiški pokret posebno privlači. Glede na uničujočo in razdiralno osnovno tendenco marksizma je jasno, da morejo biti njegovi apostoli prvenstveno ljudje, ki jih je ta nauk že docela okužil, ali ljudje, ki so v svoji duševni in materialni razdvojenosti dovzetni za marksistične ideje, torej oni, ki so v svoji bedi nasedli na videz tako človekoljubnemu nauku in s tem dokazali, da nimajo zdravega narodnega občutja. Slednjič sodijo sem še vsi rasno težko bolni ali manjvredni — torej zlikovci in ostale najslabše smeti... Na žalost je treba uvrstiti v ta razred tudi veliko množico ljudi vseh stanov, ki so brez moralne opore in brez kritičnega duha. Jasno je, da zaradi takih značajev in tipov svojih pristašev nosijo vsi boljševiški ukrepi in politična dejanja tudi pečat njih duha in miselnosti. Ta duh pa je **rušenje — anarhija.** Nedvomno predstavlja sloj

boljševiškega izobraženstva in marksističnega vodstva najpopolnejši izraz te ideologije in politike. Ako vržemo samo bežen pogled na nam najbližja žarišča, t. j. na Sovjetsko zvezo, vidimo, da pripadajo krmarji, oblastniki, diplomati in generalni štab neki maloštevilni rasi, ki drži uzde protinarodne politike v svojih rokah — **Židom.**

Vzroki marksistično-boljševiškega razširjanja so, po vsem tem, povsod na svetu osnovani: v duhovno-političnih idejah, v rasni politiki, v življenjskih oblikah in v borbah za oblast, ki jih je zgodovina naših dni polna.

Prvi glavni vzrok je razjedajoče in rušilno delovanje liberalnega duha, ki je s svojo sebično samopašnostjo in s svojim podjarmljenjem vseh narodov pripravil marksizmu ugodna tla.

Drugi glavni vzrok je hujskanje množic, ki se čutijo podjarmljene; sredstvo za to so zapeljive ideologije, ki ustrezajo primitivnemu čustvovanju in delovanju teh množic.

Tretji glavni vzrok je delovanje neke vsemu, kar je narodno, sovražne mase, ki vodi boljševiško gibanje samo zato, da bi iz svetovne revolucije ta masa vstala kot diktator sveta.

Četrti glavni vzrok je primer rusko-sovjetske države, v kateri se zde marksistično-boljševiška načela uresničena, in kjer hočejo pokazati ostalemu svetu praktično popolnost teh načel.

Slednjič pa moramo mrzličnemu in hlastnemu delovanju za dosego boljševiških ciljev iskati vzroka, predvsem v strahu rdečih samodržcev pred vedno bolj živim prebujanjem ogroženih narodov. Zavest in spoznanje rdeče nevarnosti dviga nacionalne obrambne sile k odporu. Te sile bodo nujno morale zmagati, če bodo narodi hoteli še živeti svoje narodno življenje.

Liberalistično samodrštvo

Ob tem problemu se mi porodi misel, da bi bilo bolje, če bi nam dobri igralci predvajali »Pokojnika«, ki ga je napisal naš nedavno umrli, nepozabni veliki pisatelj komedij Nušič. To bi bilo veliko bolj zabavnejše in preprič-

ljivejše kot moja izvajanja. Toda ker na tem odru sedim danes jaz, priporočam vsem, da si čimprej ogledajo to klasično igro, ki tako sijajno in duhovito prikazuje dekadenco liberalizma.

Zgodovinski efekt liberalnega veka analizira Hitler takole: **»Svetovna ideja liberalnega veka ima za posledico internacionalno idejo marksističnega socializma, ta pa končuje z anarhističnim kaosom in s komunistično diktaturo.«**

Z zmago francoske revolucije l. 1789. so zajeli človeštvo trije zelo mamljivi pojmi, ga opojili in razburili:

»Svoboda«, »enakost«, »bratstvo«.

Ta gesla so vplivala na ves svet in so ga v 19. in v začetku 20. stoletja pretresla do dna. Izzvala so revolucije in vojne, pri čemer se je misel o bratstvu prav kmalu izgubila. Zato pa je odslej naprej vodilna ideja svoboda, ki je vse obetala in vsakogar očarala. Vsa mogoča gibanja in pogledi, ki si postavljajo za cilj svobodo, so izraženi v besedi in pojmu liberalizma (od latinskega glagola »liberare«, kar pomeni »osvoboditi«).

Začetki liberalizma so v resnici pokazali zelo zdravo prizadevanje, da človeštvo dejansko osvobodijo. To posebno pri tistih narodih in stanovih, ki so ječali pod duhovnim varuštvom in suženjstvom srednjeveških institucij, ali pa so životarili pod pritiskom dinastične samozvanosti, ali so bili gospodarsko zasužnjeni od fevdalcev.

Ta doba je rodila i v politiki i v kulturi niz velikih ljudi in mislecev. Toda ti veliki ljudje so še osamljeni in nimajo nikakih zvez ter odnosov do ljudstva.

Tudi na polju prirodnih ved in tehnike rodi ta doba nesluten razvoj in napredek. To povzroča — posebno v zapadnih državah — tudi velik gospodarski razmah.

Ne glede na vse to, se je ideja o »svobodi« postopoma razvijala vse bolj in se pretvorila v težnjo po absolutni svobodi, to je po svobodi, od vsega odtrgani, nevezani, tedaj po takšni svobodi, ki se za okolico sploh ne meni. **Zahteva po notranjem, duhovnem osvobojenju od nedostatkov, kvarnosti in omejenosti se je pretvorila v borbo za dosego zunanje razbrzdanosti.** Motor življenja sta zdaj slavohlepnost lastnega »jaza« in težnja priti do veljave in oblasti. Egoizem je zavladal na vseh področjih

življenja, obenem z njim pa se je pričela brezobzirna tekma vseh za prostor pod soncem. Ugoditi sebičnosti, tej zli človeški slabosti, pomeni ustvariti osnovo za raznolika človeška naziranja z vsemi priveski in pogubnimi posledicami takega nezdravega stremljenja.

Liberalno načelo svobode je terjalo istočasno tudi spremembo načina človeškega življenja. To načelo je prisililo vsa področja življenjskega ustvarjanja, da se ravnajo po oblikah in ustrojih, ki so njemu lastni; tako je dal liberalizem svoji dobi poseben, svojski značaj. Vsaktera teh življenjskih oblik naj bi sleherniku zagotovila neomejeno svobodo, ki naj bi, tako vsaj so računali, omogočila posamezniku, da s svojimi prirojenimi sposobnostmi vedno in povsod dela le dobro. A kako se je to načelo svobode pokazalo v dejanju!

Ponašanje in delovanje posameznika, ki je bilo pod vplivom liberalnega načela svobode, je v materialnem življenju takoj dokazalo nepopolnost trditve o dobroti in plemenitosti človeka. Osrednji položaj individualnega »jaza« je moral izključiti pojme kakor: tovariš, skupnost, narod itd. Toda prav ti pojmi so osnova in smisel vsakemu dobremu delu. **V stremljenju za zaslužkom in uveljavljanjem je posamezniku dovoljena uporaba vseh sredstev. Povsem jasno je, da se je iz tega načela moralo izroditi pogubno medsebojno tekmovanje tistih tekmecev, ki so poleg svoje fizične sile razpolagali tudi z denarjem in z dobrimi zvezami.** Ljudje pa, ki imajo ali samo pesti, ali pa samo umske sposobnosti, so bili iz te tekme izključeni. In tako se je seveda zgodilo, da so ljudje, ki niso imeli niti denarja, niti nobenih zvez — hoteli so si pač zagotoviti vsaj življenjski obstoj — postavili vse svoje telesne in umske sposobnosti v službo in v odvisnost tistih, ki so bili oblagodarjeni z denarjem in s protekcijami. To je v praktičnem življenju pomenilo pravo nasprotje svobodi: najprej odvisnost, takoj za njo pa pravo suženjstvo sposobnih in nadarjenih siromakov. Bogatemu podjetniku, na primer je gospodarsko slabše stoječi podlegel in bil s tem seveda izključen iz vsakega tekmovanja.

Zato so lahko v tej »tekmi« sodelovali in uspeh v življenju dosegli, kakor smo slišali, samo tisti, ki so imeli

denar. Pošteno zaslužen kapital sam po sebi ni škodljiv, marveč nam daje možnost proizvodnje, dela, oživljenja narodnega gospodarstva, z eno besedo vzdrževanje naroda. **Šele z zlorabo kapitala kot materialne sile, če imamo denar za cilj samemu sebi in bogastvo v denarju za najvišjo vrednost, postaja kapital nevaren in povzroča najtežjo škodo, ne samo v gospodarskem in socialnem življenju naroda, temveč v vsem narodnem življenju sploh.** Takšno napačno pojmovanje in zlorabo denarja nazivamo »kapitalizem«. Na pravila kapitalizma so najbistveneje vplivale teorije Žida — Davida Rikarda.

Kapitalistična načela o gospodarskem življenju se prav nič ne ogledujejo na meje in možnosti razvoja gospodarstva pri posameznih narodih; zato predstavljajo močan udarec narodni skupnosti in njenemu delu. Nasilnost teh kapitalističnih načel gre preko narodnostnih meja, to pa zaradi trgovskih zvez z daljnimi in tujimi kapitalističnimi središči in prostori (Bor, Zenica, južna Afrika, Burska vojna). Tako se preko vsega sveta pleto mreže kapitalističnih in gospodarskih interesov ter medsebojne odvisnosti. Te so v časih dolgotrajnega miru res lahko nudile neke določene koristi. V časih gospodarskih in narodnostnih kriz pa te kapitalistične veleorganizacije resno ogražajo in majejo narodna gospodarstva v največji meri.

Tako imenovano »svetovno« gospodarstvo je probojno mesto za denarne mogočnjake in za velike borzijanske špekulante, ki v svojih blagajnah koncentrirajo kapitale vsega sveta in po svojem položaju upravljajo svetovno gospodarstvo. **Kot so bili Židje že od nekdaj glavni posredovalci denarja in zlata, tako so ti ljudje tudi v tem sistemu svetovnega gospodarstva glavni činitelji in prevladujejo nad svetovnimi financami.**

To, za zdrave pojme povsem protiprirodno stanje v svetovni gospodarski organizaciji, nujno prinaša tudi najbolj neugodne posledice za družabno življenje. Bogati in prebogati »parvenis« (čez noč obogateli) pa tudi njihovi nasledniki (sinovi, hčere), ki so si s špekulacijo ali z nepoštenjem pridobili ogromna premoženja, so s svojim razkošnim in spogledljivim življenjem ustvarili nepremostljiv

prepad med samimi seboj in delavci ter siromašnimi izobraženci.

Ne glede na svoj ubožni položaj, kar zadene stanovanje, higieno, hrano itd. je bil delavec primoran, prav v času najsilnejšega uvajanja strojev v delo, dati koncesije »delodajalcu«, ki s pritiskom na dnino in s pretnjo odpusta lahko dela z delavci, kar hoče. Tako je delavec postopoma zapadel v neznosno gospodarsko odvisnost in se ob najbolj nesocialnih pogojih pretvoril v industrijskega sužnja, prav tako kot je bil kmet pred francosko revolucijo suženj plemstva.

Ta strašna nepravičnost je bila posledica kapitalistične teze: »da ponudba in povpraševanje določata ceno blagu,« teza, ki se je izvajala tudi na človeku samem in na njegovem delu.

Iz navedenega vidimo, kako je liberalizem s socialne strani pripravil proletarizacijo. **Ta od liberalizma ustvarjeni, še nezavedni in neorganizirani proletariat pa je marksizem izkoristil tako, da ga je storil zavednega in ga organiziral za razredno borbo.** Tam, kjer je delavec postal suženj, kjer ni mogel biti deležen dohodkov, ki si jih je s svojim delom zaslužil — in kjer je bil žrtev vsemogoče materialne in osebne špekulacije imovitih, je bil primoran, da se organizira kot razred. Iz tako ostrih nasprotij se je rodilo zelo napeto socialno stanje, ki je moralo nekega dne povzročiti politično eksplozijo, ki je razmajala vso ideologijo in življenje liberalnega sistema.

Kapitalisti so se zato, da bi si enostransko zagotovili svoje življenjske koristi, združili v zveze in ustvarili kartele, sindikate, koncerne, truste itd. Take zveze niso kapitalizmu samo jamčile višine cen in monopolnega položaja, marveč so jim pomagale in jamčile njih položaj tudi v političnem pogledu.

Naravno je, da so bili zaradi reakcije in protiukrepov tudi delavci primorani ustvarjati slične zveze (sindikate, politične stranke itd.), da bi zaščitili svoje lastne zopet enostranske koristi. Vodstvo vseh teh delavskih organizacij pa si je postopoma osvojil marksistični pokret.

Liberalizem si je bil popolnoma svest teh nasprotij in je vedel, da bo prišlo do spopada obeh zainteresiranih

skupin: delavske in kapitalistične. Da bi rešil ta problem, si je liberalizem izfilozofiral dogme o »svobodni igri moči«. Liberalci so si zamišljali to tako: oba nasprotnika v gospodarstvu, to je z ene strani podjetnik, z druge strani delavec, morata kljub nepremostljivim nasprotjem težiti h kompromisu, ker je življenjski interes obeh strank, da delavec nadaljuje delo in da podjetnik služi še naprej.

Na sličen način je liberalizem gledal tudi na odnose poedincev v družabnem življenju sploh. On izigrava interes proti interesu, zadovoljuje se s kompromisi — in v ničemer ne vodi računa o globljih vzrokih kakega socialnega sistema, ki bi imel nalogo, da odnos poedinca do narodne skupnosti pravično regulira.

Tudi odnos liberalizma do države je zapopaden v tej isti iluzorni dogmi o harmoniji. Kakor govori Rousseau v svojem delu »Contrat social« o državi, ki bi morala omejevati beganje in anarhijo človeštva samo v določenem smislu, tako tudi liberalizem zahteva od svoje države zagotovitev svojih egoističnih ciljev kot večno nujnost. Po tej zahtevi mora država sicer popolnoma neovirani razvoj gospodarskega življenja očuvati samo pred nevarnimi kapitalističnimi izrodki; podjetnikom pa mora odstraniti vse zapreke, katere bi njihov egoizem mogel občutiti kot škodljive za njihovo kariero, njihov dobiček ali njihovo lastnino. **Na ta način — seveda po pojmovanju liberalcev — ima država vlogo zaščitnika plutokracije, to je oblasti denarja.** Iz takega mišljenja in delovanja izhaja jasno in neovržno velika dogma liberalne dobe, ki se glasi: »gospodarstvo je usoda«. Ta bistvena liberalistična dogma mora vladati na vseh področjih človeškega življenja.

Zelo vplivne posledice liberalnih družbenih načel vidimo v političnem življenju. Liberalizem je tudi na tem področju bruhnil na površje nešteto političnih interesentskih skupin. **Politično življenje liberalne dobe se je odigravalo v raznolikem sistemu teh interesentskih strank in je prineslo narodom »parlamente«.** Narodi so te parlamente po pravici nazivali »čvekališča«, ker je smel tu vsak poslanec docela svobodno zastopati svoje mišljenje, pa čeprav je bilo še tako neumno. Stvarno torej — v tej

dobi — o neki »vladi«, to je o nekem državnem vodstvu, ki bi bilo v svesti si svoje polne odgovornosti, ni moglo biti niti govora.

Ker so v teh interesentskih parlamentarnih skupinah in strankah bile prevare in podtikanja na dnevnem redu, je bilo nujno, da tudi značaj države podleže korupciji. In tako se v »demokraciji« — kakor je liberalizem pogrešno krstil politično stran svoje življenjske ustave — zrcali nezmožnost pogrešno pojmovanega načela svobode. **Toda ne samo to, temveč — kar je še hujše — demokracija legalizira zaradi teh interesentskih protivnosti razcep naroda, ki — razdeljen v nasprotujoče si tabore — bije ogorčene medsebojne borbe.**

Tako se je »demokracija«, namesto da bi v smislu svojega pravega in klasičnega pomena narodu oskrbela vlade, sestavljene z izbiro najsposobnejših iz ljudstva, pretvorila v državo, sestavljeno iz interesentskih skupin, to je: postala je samo garant materialnih interesov. Taka demokracija pa je najugodnejša ustavna osnova, tako za delovanje liberalizma kakor tudi za delovanje marksizma.

Še nekaj besedi o liberalističnem razkrajanju narodnega življenja!

Ker sta ustvarila liberalistično načelo koristoljubja in kapitalizem pri delodajalcih in pri vseh ostalih gospodarjih določen karakterni in moralni vidik, se nihče ni smel oddaljiti od takega zadržanja in delovanja, če je hotel, da ga konkurenca ne uniči. Zaradi tega se je tudi srednji stan, to je mali meščan (ali mali buržuj) oklepal liberalističnih ideologov in krčevito posnemal liberalistične metode, čeprav je — takoj za delavcem — moral često občutiti liberalizem kot nevaren udarec svoji pošteno zasluženi, trdni, četudi majhni lastnini. Tako oslabljeni srednji stan, ki ga je liberalni kapital oropal, je bil brez materialnih rezerv: sicer eden glavnih stebrov države, je moral kloniti pred aktivnim marksističnim nasprotnikom tako rekoč brez odpora.

Slednjič je tudi poljedelstvo klonilo pred pravili kapitalizma. Z ene strani je postalo igračka v rokah špekulantov z zemljo (običajno Židov) ali bank, z druge strani

ni bilo zmožno, da prepreči beg kmetov in kmečkih dninarjev v mesta in industrijo. **V mestih in tvornicah je kmet hitro pozabil svoje zdrave poglede na življenje; kaj kmalu se je demoraliziral tudi on.** V brezobzirni borbi za delo in košček kruha pa je kaj kmalu tudi kmet siromak in tako lahko podleže propagandi »organiziranih«. Razume se, da tak kmet — marksist hitro izgubi svoje življenjsko krmilo in vse zdrave sposbnosti, ki kmetu gredo.

Kjer koli prodre liberalistično načelo svobode, se poveča nevarnost razkroja družbe in odcepljenja ljudi od njihovih prirodnih vezi. Emancipacija žene — v bistvu nič drugega kot egoizem moža, svoboda v vzgoji otrok, svoboda individua v pravosodju, ki je ščitila samovoljnost imovitih, svoboda preseljevanja, ki je odtujila kmeta od njegove zemlje in napolnila mesto s proletariatom, izseljevanje velikega števila ljudi, ki imajo najboljše rasne lastnosti, v tuje in čezmorske države, svobodna izbira poklica, ki je zmešala vsak zdrav sistem prosvete in povsod protežirala imovite itd. — vse to so pridobitve, ki so življenjske klice naroda oškodovale, ker liberalizmu, to je svobodomiselstvu, ni bilo ne konca ne kraja.

Če vržemo še pogled na duhovno življenje liberalne dobe, bomo videli, kako so delo in napredek zares sposobnih osebnosti pritisnili v stran nravno in rasno pokvarjeni pisači in modrijani, ki so ustvarili samo tisto, kar je liberalizmu, to je razuzdanosti laskalo. Resni pisci, umetniki in narodnozavedni intelektualci so ostali brez posla in brez kruha ter se v obupu pretvarjajo v proletarce, medtem ko degeneriranci, ničvredne ženske, dadaisti, futuristi, kubisti in druge smeti igrajo v liberalni družbi glavno in dobro plačano vlogo.

Zaključek vsega tega, kar smo povedali o liberalizmu, mora biti tak, da so njegova gledanja na življenje v praksi storila tako rekoč na vseh poljih narodnega življenja samo škodo **in da so vsa področja človeškega življenja pripravila za marksistično gibanje, ki je v svojih ciljih še mnogo doslednejše, v svojih praktičnih metodah pa brutalnejše kot liberalizem.**

Marksistično slepilo

Nedoslednost gospodarskega in političnega ideala meščanske demokracije je privabila na politično in ekonomsko bojišče še vse bolj konsekventno marksistično teorijo. Tako je bilo mogoče, da so v času, ko so narodi še živeli od materialnih plodov meščanskega in liberalnega individualizma, apostoli novega marksističnega nauka politično propovedovali enakost vseh vrednot.

Če imamo za značilnosti liberalizma: priviligiranost, pooblaščenost neomejene sebičnosti, oblast kapitala, izpodkopavanje prirodnih človeških vezi in postopno nazadovanje narodne kulture, moramo reči, da novi marksistični sovražnik s svojo dogmo resnično začenja besno borbo proti prvim dvem liberalnim pojmom, to je proti sebičnosti in oblasti kapitala, toda istočasno zagovarja in pospešuje naslednja dva pojma, to je izpodkopavanje prirodnih človeških vezi in rušenje narodne kulture.

Meščanstvo nikoli ni doumelo, zakaj se marksizem bori. Če je meščanstvo marksizem vendarle zaznalo, se mu je zdel samo kot neka ekstremna socialistična stranka ali gibanje, ki je obstojalo samo zaradi zaščite delavskih interesov, prav tako kot je tudi meščanstvo imelo svoje stranke, ki so zastopale njegove koristi. **Z eno besedo: O marksizmu nihče ni vodil resnega računa.** In če so že kdaj poskušali proti tako nevarnemu gibanju podvzeti izjemne ukrepe, niso uspeli, kajti buržuazija — ki jo je bil liberalizem razjedel do kosti — ni imela dovolj moči in poguma. A ta pojav je imel še globlji, še bolj neviden in tajni razlog: **kakor liberalistični, tako so tudi marksistični pogledi na svet imeli slične osnove in preveč stikajočih se točk v svojih ciljih.** Ti cilji pa so bili: rušenje in upropaščanje nacionalnih narodnih enot. Za dosego tega cilja so kapitalisti vodili razredno borbo od zgoraj, marksisti pa od spodaj. **Torej dve komponenti — na videz protivni — dejansko pa obe vedno težeči k temu, da upropastita narod!**

V tej borbi je bila kapitalistom kakor tudi marksistom poslednji cilj — oblast. Medtem ko kapitalisti — pod za-

ščito policije in vojske — že sedijo na oblasti, se je hočejo delavci šele polastiti, to je dobiti diktaturo nad vsemi ostalimi razredi. To delavce tudi najbolj podžiga k demonstracijam, štrajkom, sabotaži in terorističnim akcijam. **Niti buržuji niti delavci v tej brozgi ne vidijo skrivnih režiserjev te borbe.** Ta skrivna mednarodna klika je v brozgi razrednih borb kaj vestno in s skrbno prikrito taktiko pripravila sovjetizacijo držav. Kakor liberalizem tako ima tudi marksizem za osnovo eno edinstveno idejo. Oče te ideje je Karel Marx, s pravim imenom Mardochai. Živel je od leta 1818. do 1883. Ta protestantsko prekrščeni sin židovskega rabina je, pregnan iz Nemčije, živel v Angliji. Tukaj je proučeval življenje in položaj delavstva in ustvaril idejno centralo velikega ideološkega gibanja, ki je po njem dobilo tudi svoje ime: marksizem. Če pogledamo njegov nauk, vidimo, da tudi on izhaja iz liberalistične dogme »gospodarstvo je usoda«. Toda Marx predstavlja: **»da je lastnina sama po sebi vzrok delavski brezpravnosti.«** To brezpravnost hoče odstraniti. Toda lastnina v resnici ni kriva delavski brezpravnosti, temveč — kot smo to jasno videli pri liberalizmu — sebično gospodarsko pojmovanje, t. j. zloraba lastnine, ki je izzvala vse socialne krivice. Vendar gospodarska in politična situacija, kot jo je liberalizem ustvaril, resnično zahteva temeljne spremembe — in s tem dela Marxu uslugo.

Marx je postavil načelo, da živimo v razredni družbi: buržuazija in proletariat stojita v razredni borbi drug proti drugemu. Da bi proletariat osvobodili bede in izkoriščanja, je treba odstraniti kapitalizem in razredno državo. Sredstvo za dosego tega cilja je komunistična revolucija, cilj te revolucije pa brezrazredna družba.

Te osnovne ideje je Marx najbolj jasno izrazil v tako imenovanem »Komunističnem manifestu« iz leta 1848.

Marx prikazuje v tem manifestu zgodovino človeštva kot razredno in gospodarsko borbo, t. j. kot zgodovinski materializem. Odkriva orožje in metode tako imenovane buržuazije in poziva množice na boj z združenimi silami proti buržujem. Oglejmo si naslednje stavke tega manifesta: **»Vsaka razredna borba je politična borba. Komunisti podpirajo povsod in vsako revolucionarno gibanje proti ob-**

stoječemu družabnemu in političnemu redu.« Ali: »Komunisti prezirajo vsako zaupljivost svojih pogledov in namenov. Oni odkrito izjavljajo, da se morejo njihove težnje **uresničiti samo z nasilnim prevratom vsakega dosedanjega družbenega reda in sistema.«**

Še jasneje vidimo komunistična stremljenja izražena v sledečem stavku programa komunistične internacionale:

»Osvajanje oblasti po proletariatu pomeni nasilno uničenje meščanske oblasti, zrušenje državnega kapitalističnega aparata, t. j. narodne vojske, policije, uradniške hierarhije, sodstva, parlamentov itd. — ter zamenjava tega aparata z novimi organi proletarske oblasti.«

Že iz teh nekoliko stavkov lahko docela jasno vidimo, da komunizmu ni cilj socialno osvobojenje množic in njihova gospodarska zadovoljitev, **temveč izključno samo osvojitev proletarske oblasti in njena ohranitev z vsemi sredstvi politične sile.**

Svoje gospodarske teorije uporablja marksizem samo kot sredstvo za prevaro in slepilo sveta. Vse marksistične teze, gospodarske in zgodovinske, so danes razkrinkane. — V teorije o nadvrednosti, o kopičenju kapitalov, o enostranskem izkoriščanju delavstva, o zgodovini kot gospodarski in razredni borbi noben razumen človek ne veruje več: diktatura proletariata in brezrazredna družba se je pokazala in se tudi vedno bo kot utopija, pa četudi se njuno uresničenje izpelje z najbrutalnejšimi sredstvi. Toda marksizem se tega svojega nauka poslužuje povsod, kjer hoče prikriti svoje prave politične namere. Celokupnim ekonomskim tezam marksizem tudi sam ne pripisuje več nikake praktične vrednosti. **Kjer koli je marksizem prišel na oblast — to bomo dokazali še kasneje na primeru Sovjetske Rusije — je moral odstopiti od uresničenja svojih lastnih tez o gospodarstvu.** Vendar si moramo kljub temu predočiti politično-ideološka načela o pogledih na življenje, ki jih marksizem propoveduje, da bi bolj jasno spoznali njegove težnje po politični oblasti. Politična gesla marksizma pa nam bodo odkrila resnično ozadje borbe, ki jo baje bije, »za brezpravne razrede in narode.« Rezultat teh odkritij nam bo dokazal, **da za to borbo stoje v vlogah**

režiserjev in izkoriščevalcev prav iste sile, ki so tudi v kapitalizmu liberalne dobe imele vajeti v svojih rokah.

Kot ideološko gibanje, ki ustvarja, da bi se dokopalo do oblasti, zarotnike in jih potem meče v borbo, — je tudi marksizem iznašel kaj preprosto geslo: načelo enakosti.

Tukaj ne moremo prikazati in obravnavati marksizma v vsem njegovem obsegu in njegovih posledicah. Dotaknili se bomo samo tistih življenjskih področij, ki prikazujejo posledice omenjenega »načela enakosti«.

Na gospodarskem polju postavlja marksizem zahtevo po »enakosti lastnine«. To enakost pa si je treba priboriti z razlastitvijo, t. j. z nasilnim odvzemom lastnine imovitejšim, kot sredstvom razredne borbe. Ta zahteva je protiprirodno nasilje, ker zavisita zaslužek in lastnina v glavnem od marljivosti, varčnosti in posebno od sposobnosti ljudi; razlike med ljudmi — kakor vam je znano — so velike in morajo biti zato tudi uspehi v zaslužku različni. Da pa bi marksizem s svojim geslom o enakosti lastnine vseeno prodrl in izenačil podjetnika z delavcem in imovitega s siromakom, je izumil ustvaritev neke imaginarne skupne lastnine (kolektiva) vseh proizvodnih sredstev in si postavil za cilj nek družbeni sistem, ki bi bil brez razredov in stanov, t. j. brez socialnih razlik. Da bi ta cilj dosegel, teži marksizem k diktaturi proletariata, se pravi k oblasti enega razreda. **Pri tem marksizma prav nič ne moti, da bi s tem socialne pravičnosti še vseeno ne bilo, temveč samo zamenjava lastnika z oblastnikom, kar bi zopet ustvarjalo predpravice in izkoriščanje in zopet privedlo do borbe poslednjih proti prvim.**

Toda marksizem ne zastopa samo gospodarske in družbene enakosti, **temveč nadaljuje z liberalnim načelom svobode** (seveda mnogo bolj dosledno kot liberalizem) **in proglaša enakost žene z možem.** S tem pa uničuje nravstveni in biološki temelj zakona in družine. Enakost pravice za vsakega človeka zahteva marksizem tudi v političnem življenju, kar v praksi pomeni, da se pravice oblasti odvzemajo v korist onih, katerim je treba vladati. Dalje naj enakost sistema v vseh državah na svetu ukine vse razlike poedinih državnih ustav, kar pomeni: **s svetovno revolucijo**

je treba vse države pretvoriti v sovjetske republike. S tem pa ne bi zanikali samo svojskih sposobnosti poedinih narodov, temveč tudi obstoj poedinih ras.

Načelo enakosti hoče tudi v pravosodju in narodni vzgoji potisniti vse v isto vrsto, kar je vsekakor docela protinaravno. Tako naziranje mora zadušiti tudi v kulturnem življenju vse ustvarjalne osebnosti. Zaslepljena množica diktira življenjski način, po njej se ravnajo vsi ukrepi marksizma.

Kakor je liberalizem iznašel geslo o »osrečevanju človeštva«, tako se marksizem poslužuje drugega: »osrečevanje množice«. Po začetni borbi za enakopravnost ljudi je marksizem končal z izenačenjem vseh bitij sploh. Praktična oblika življenja je po tem načelu »kolektiv«, kjer sta posameznik in delo docela podrejena življenjski stopnji množice.

Marksistična ideologija ne priznava obstoja narodnih skupnosti, niti ne vodi računa o obstoju posamičnih zavesti teh narodnih in rasnih skupnosti, marveč se poslužuje samo pojmov o mednarodnih množicah in razredih. Zaradi tega ta ideologija ne more ustvariti socialnega zadovoljstva celo tam ne, kjer bi se ji zato nudila praktična možnost. **Vsak narod ima, če gledamo na njegove lastnosti, svoje lastno pojmovanje o ureditvi odnosov med poedincem in skupnostjo.** Pravilna ureditev teh odnosov bo v narodni skupnosti edina sposobna ustvariti socialno zadovoljstvo.

Po Hitlerju: »Revolucije so upravičene samo tedaj, če po svojih posledicah služijo boljšemu obstoju in boljšemu življenju kakega naroda. To je edino opravičilo za socializem.«

Vsakdo, ki je o tem kdaj koli resno razmišljal, mora ugotoviti, da odstranitev vseh značilnih in rasnih razlik ne more roditi socialne pravičnosti, kot ne more enakomerna porazdelitev lastnine in izenačenje dohodkov ustvariti pri ljudeh socialnega zadovoljstva. Po vsem tem marksizem s pravim socializmom sploh nima ničesar skupnega.

In vendar so navkljub tem jasnim dejstvom marksistične krilatice in utopistične teze pri množici užgale in, čisto naravno, še povečale željo po socialni pravičnosti, ker je socialno vprašanje zares predstavljalo žarišče v življenju

vseh narodov. A ker v začetkih delavskega gibanja še ni bilo nobenega spoznanja **o tesni vzročni povezanosti med narodom in pravično socialno ureditvijo njegovega življenja,** ker so se vlade zelo pozno, počasi in samo na pol zanimale za to vprašanje, inteligenca pa se po drugi strani za vse to sploh menila ni, zato je delavstvo, ki se je v začetku še ponosno oklepalo svojega naroda, bolj in bolj sprejemalo vodstvo mednarodnega marksizma, ki je vsaj na videz razvijal nek socialni nauk. Jasno je, da je pri mnogih narodih ta beg delavskih množic od narodne skupnosti k marksizmu nujno moral roditi porazne posledice.

Potrebno je, da si predočimo, kako so se oblikovale in uresničevale najvažnejše smernice marksizma. Tako bomo spoznali, s kakšnimi sredstvi je marksizem odtujeval delavske množice narodni skupnosti, kako jih je vzgajal v razredni zavesti in kako jih je uveril, da ves liberalistično-kapitalistični razvoj hočeš nočeš vodi v komunizem in da jim ta komunizem obeta mnogo boljše življenje.

Bistvene točke marksističnega nauka in njih delovanja na ljudi moremo kritično premotriti na sledeč način:

1. Če marksizem govori o »solidarnosti vseh proletarcev sveta«, s tem ne razglaša delavcem prijateljskega gesla, **marveč nasprotno s sekiro udarja na življenjsko korenino delavca, kajti dokler živijo narodi, je tudi delavec, kmet ali obrtnik s svojo usodo neločljivo povezan na kri in zemljo svojega naroda.**

2. Druga teorija marksizma je bila oznanjanje razredne borbe. S to teorijo je zadal delavcu drugi udarec. To pridigovanje je nesramna laž. Marksizem namreč s hujskanjem enega dela narodnega organizma k uporu proti drugemu ustvarja pri delavcih utvaro in upanje, da bo s tem ozdravil ves narodni organizem. **To je največja in najnesramnejša prevara delavcev vseh narodov.**

3. Iz prve in druge teorije logično sledi oznanjanje »pacifizma«. Toda ta pacifizem ne pomeni nič drugega, kakor oslabitev slehernega naroda, ki ga naj marksizem razkroji, da bo v primeru vojne nesposoben za odpor. **Tak pacifizem, ki nima z iskrenim miroljubjem nikake zveze, ni nič drugega, kakor poziv k izdaji domovine.**

4. Najnevarnejše zastrupljanje duš pa je zanikanje pojma lastnine. Popolnoma razumemo, da je ta pojm v tem smislu, kot ga je oznanjal in zlorabljal samoljubni liberalizem, slab. Toda slaba je tudi marksistična krilatica: lastnina je tatvina. **S tem marksizem zanika naš notranji nagon in našo ustvarjalno moč, ne samo na gospodarskem, temveč tudi na vseh ostalih poljih človeškega delovanja.** Vsakemu umetniku ali iznajditelju popolnoma odreka pravice do nagrade za ustvaritev njegovega genija in napora, kmetu pa odvzema plodove njegovega trudapolnega dela. Tako marksist enači najsposobnejše in najmarljivejše ljudi z izmečki in lenuhi ter tako nasilno potiska človeštvo na najnižjo stopnjo kulture.

Za nas, nasprotno, pojem o lastnini ni predmet nekega neumnega ali zlikovskega teoretiziranja, nego vprašanje značaja, kajti lastnina, ki si jo zadobimo s poštenim umskim ali fizičnim delom, mora biti nedotakljiva za vsakega. V praksi je marksizem točno pokazal, kako »iskreno« pojmuje »lastnino kot tatvino«. Pojem je enostavno obrnil, ukradel vso pošteno pridobljeno lastnino in »ukradeno« proglasil za upravičeno lastnino. Zato vidimo povsod, kjer si je marksizem prisvojil oblast, kako je na vseh poljih državnega življenja njegova celotna ideologija lažna utvara. Vsi poskusi, da se po marksističnem načinu ustvari zadovoljivo socialno stanje, so žalostno propadli. Slednjič pa marksistični voditelji, to je ministri, generali, komisarji, ravnatelji itd., tudi sami uvidevajo, da teče življenje daleč proč od njihovih idej, zato pa vso svojo pamet in oblast koncentrirajo v to, da si zagotove položaje in dohodke, ter da oskrbijo »rdeče trdnjave«, predvsem delavske sindikate, urade za zavarovanje delavcev, delavske zbornice, borze dela, občinske uprave itd., z eno besedo, vse, kar daje dohodke in kjer je mogoče krasti. Tako stanje seveda porazno učinkuje na življenje naroda, ter se postopoma pretvarja v borbo vseh proti vsem, ustvarjajoč izhodišče za napadalni odred marksizma, za »boljševizem«.

Boljševizem, ki ga vodijo najbolj zagrizeni in brezkompromisni mednarodni marksisti, ki so komunisti — Židje, naj v tako nastalem vseobčem kaosu vzpostavi »diktaturo proletariata«.

Židovsko stremljenje po svetovni nadoblasti

»Žid odvrže vse maske, čim se povzpne na oblast. Tako imenovani ‚demokratski' in ‚ljudski' Žid se pretvori v krvavega Žida, v narodnega tirana. Kaj hitro skuša iztrebiti narodovo izobraženstvo, narode pa, ki jih je oropal naravnih voditeljev, pripravlja za večno podjarmljene sužnje« (po Hitlerju).

Zadnje čase vidimo pri vseh ideoloških razprtijah: pri vseh političnih in gospodarskih borbah, **da ima glavno korist teh borb, ki jih bijejo narodi za svoj obstoj, skoraj vedno neka neznatna, svetu kaj dobro prikrita, a zato nič manj važna mednarodna klika, katere člani so po veliki večini — Židje.** Te tajne klike i v gospodarstvu i v politiki vsakega naroda odločilno vplivajo na vlade, ki narode vodijo. Dejstvo pa, da je v teh klikah toliko Židov in da si prav oni prisvoje vsa vplivna mesta, si moremo razlagati le z njihovimi rasnimi posebnostmi in zgodovinskim razvojem tega naroda.

Od začetka pa do danes je židovski značaj neizpremenjen. Vladajoči element pri Židih je vedno isti osrednji pojem: **Denar.**

Z denarnimi pojmi se je ukvarjala že stara židovska duhovščina. (Jezus v templju.) Najstarejše sinagoge so bile obenem tudi borze in banke, kjer so si takrat še malošte-vilni Židje v pisani družbi premnogih drugih narodov Palestine ustvarjali svojo kariero in prav kmalu prevladali kot vodilni sloj. Obrestni in menični posli, zamenjava, oderuštvo pri posojilih in zastavitvah, gospodarski pritisk in sleparstvo, zraven pa še vsi drugi umazani in zlikovski posli, ki so z gornjimi povezani, še danes predstavljajo področje židovskega udejstvovanja. **Tak posel, je čisto naravno v teku stoletij izoblikoval pri Židih njihov specifični značaj, ki se docela krije s težnjo za hitrim, lahkim in brezvestnim zaslužkom, za obogatitvijo.** To ni klevetanje Židov. Za večino tega ljudstva so njegovi vidni predstavniki odkrito ugotovili in priznali že navedeni specifični značaj svojih sobratov. Filozof Oto Weininger se je iz obupa

sam umoril, ker je spoznal, da se njegov (židovski) narod sploh ne more več popraviti.

Finance z vsemi svojimi obširnimi panogami so prvenstveno v rokah Židov; tega pač nihče ne more zanikati. Tako sto in stoletno rokovanje z denarjem je pri Židih izoblikovalo tudi način njihovega življenja, njihove metode, njihovo vero in dalo oznako vsem tistim posebnostim, ki jih imenujemo »tipično židovske«.

Nihče ne more tajiti, da so Židje, poleg posebnosti svojega značaja, zaznamenovani tudi po svoji zunanjosti, ki je tipična samo za njihovo raso. Vse zdrave evropske narode je ta tuji tip podzavestno vedno odbijal. **Toda v dobi liberalizma se je Žid pod oklepom zgrešenih gesel prekanjeno vrinil v narodne organizme in z odločilnih postojank liberalizma, marksizma in boljševizma izpodkopaval in slabil naravne življenjske osnove vseh narodov, naravno — v svojo lastno korist.**

Svoji rasi pa je Žid s svojimi verskimi zakoni predpisoval in ohranjeval **čistost židovske krvi.** Življenjske zakone židovskega naroda so izoblikovali njega verski zakoni, ki so strogo zahtevali trajno ohranitev čistosti krvi ter njeno okrepitev. Tako zmaguje nadmoč židovske krvi tudi tam, koder se slučajno križa s kakšno drugo raso. V taki rasni mešanici se navadno kažejo prav svojske poteze židovstva.

Zapovedi, ki jih Židom nalagajo Talmud, Šulhar Aruh in drugi verski zakoniki, ne predpisujejo samo rasnih in življenjskih zakonov, temveč tudi način zadržanja do vseh nežidovskih narodov »gojev«. **To zadržanje naj z vso zvijačo, s prevaro in z nasiljem zagotovi izvoljenemu narodu uresničenje vseh obljub, ki jih jim je dal Jehova — materialno oblast na tej zemlji.**

Židje so značilno »meščanska rasa«, se pravi, njih rasne posebnosti se najbolj razvijajo tam, kjer nudi nagrmadenost ljudi na kakem omejenem prostoru najugodnejše in obenem najbolj skrite možnosti za uspešno uničevanje in rušenje. Vzrok za to, da si Židje tako hitro osvoje vse važne postojanke, ki so povezane s finančnim in duhovnim življenjem v mestu, je iskati v močni medsebojni povezanosti in mnogoštevilnosti otrok v židovskih družinah, kar zopet pred-

pisujejo židovski zakoni. Židje se tako po mestih kaj hitro ugnezdijo in razširijo.

Docela napačno je mišljenje o prvi židovski selitvi v drugem stol. po Kr., ko so Rimljani baje izgnali izvoljeni narod iz »njegove domovine«. Resnica je, da so se Židje širili in selili — po skupinah in posamezno — že mnogo prej in brez kakršnega koli nasilja. To selitev je povzročilo izključno samo medsebojno gospodarsko, to je trgovsko tekmovanje, pri čemer so Židje seveda izbirali tiste gospodarske in prometne centre, kjer je bilo še dovolj možnosti za donosne posle. Po vsem tem se torej ni čuditi, če se Židje večno potikajo po vsem svetu (odtod »večni Žid« — Ahasver) — in da se narodi, ko jim Židje zaradi zlorabe njih gostoljubnosti presedajo, razsrdijo, uprizarjajo pogrome ali pa celo more te pijavke. Židje, kot vsi zajedalci, ki pridejo, ne da bi jih bil kdo klical, nikoli več prostovoljno ne zapuščajo donosnih krajev, v katerih so se bili ugnezdili. Židje so, kjerkoli se prvič pojavijo, spočetka močno oprezni, sčasoma pa bolj in bolj kažejo svojo brezobzirnost. **Njihova naravnost dogmatična mržnja do vsega, kar ni židovsko, je slednjič izzvala vedno in povsod upor domačega naroda, ki parazite prej ali slej po vsem odstrani iz svoje dežele ali pa jih z zakoni omeji v njihovem gospodarskem, duhovnem in političnem delovanju.**

Naravnost nesluten zagon za dosego svojih ciljev so Židje dobili s tako imenovano »emancipacijo«, to je z osvobojenjem židovstva. Ta emancipacija je bila posledica tako imenovanega prosvetljenega 18. stol., ki se je končalo s francosko revolucijo 1789. leta.

Drugi vzrok, ki je Žide tako približal njihovim ciljem, je bilo napačno pojmovanje, da Židje predstavljajo »mojzesovo konfesijo«, vero, ne pa narod ali raso. To pojmovanje je vsekakor zelo dobro zakrinkalo vse rasne posebnosti izvoljenega naroda.

Povsod je židovstvo z uspehom prodrlo v narodna gospodarstva. Kreditni posli in oderuštvo so tajne židovskih uspehov. Povsod: po bankah, na borzah, v državnih in zasebnih financah, v notranji in zunanji trgovini, v prometu in v industriji — naletimo na Žide. Posebno za časa svetovne vojne in po njej najdemo Žide povsod na vodilnih

upravnih položajih, številno pa prevladujejo tudi na vseh poljih gospodarskega udejstvovanja, medtem ko so nežidje na fronti, ali so invalidi ali brezposelni. **Židje so si pot k takšni gospodarski diktaturi v svoji grabežljivosti in oblastiželjnosti utirali z najbolj brezvestnimi sredstvi:** s korupcijo, z brezobzirnim upropaščevanjem nežidovskih konkurentov, z oderuštvom in s prostaškim ropanjem najsiromašnejših narodnih slojev.

Razume se, da so Židje takšno gospodarsko nadvlado izvojevali samo z vzajemnim delovanjem mojzesovskih sobratov vseh dežel sveta. Pomednarodenje gospodarstva, to zasužnjenje narodnih sil po svetovnem židovskem denarništvu je v gospodarstvu vseh narodov povzročilo velikansko škodo in doprinesla glavni delež k proletarizaciji in boljševizaciji sveta. **Zato so visoke židovske finance prva velika postojanka nadvlade mednarodnega židovstva nad svetom.**

Zelo spretno in uspešno se je židovstvo povspelo do oblasti nad kulturnimi dobrinami narodov. V tem pogledu sta posebno svetovna vojna in povojna kriza, ko so izobraženi sloji naroda zelo obubožali, mnogo pomagali Židom. Posebno v literaturi, v gledališču, pa tudi v lepi umetnosti in glasbi, so Židje igrali glavno vlogo. Vse, kar je bilo narodom sveto in drago, so Židje vlekli po blatu in tako pehali narode v močvirje duševne in telesne nenravnosti. V tej smeri so složno delovali židovski igralci in pisci, zdravniki in advokati, učenjaki in posebej še časnikarji. To uničevalno delovanje je dobilo svoj najstrahotnejši poudarek z nadvlado židovstva nad več ali manj celokupnim svetovnim pa tudi lokalnim tiskom ter nad obveščevalno, tako imenovano informativno službo. Celokupno novinarstvo, radio, reklama, propaganda itd., vse je bilo tako rekoč v židovskih rokah. **Vodstvo teh narodovih kulturnih pridobitev pa pomeni za Žide drugo važno postojanko njihove nadvlade.**

Ko se je Žid dokopal do omenjenih dveh vladavinskih položajev, se je začel bratiti s političnimi oblastniki in si po bogatih židovskih ženinih tudi ustvarjati sorodstvo z njimi. Na tem polju igra v začetku vlogo osrečevalca ljudstva in — v strankah, parlamentu, državni službi — daje

kar najbolj mamljive obljube množicam. **Tako politizirajoči Žid postopoma vse bolj izrinja iz državnega organizma nacionalne elemente in jih nadomestuje z Židi ali pa z ljudmi brez hrbtenice.** Takoj pa, ko je tako vzpostavil v državi svojo, po vplivu najmočnejšo kliko, vrže raz sebe masko in korak za korakom vara in drobi narod, dokler se ne povzpne na vrh oblasti. Na tem položaju pa se Žid ne plaši več nikakršnega sredstva za podjarmljenje naroda, ki mu je nudil gostoljubnost: z lažmi, s podbadanjem, z upori, izdajstvi, z namerno organizacijo političnih in gospodarskih kriz upropašča narod. Vsako situacijo izkorišča za svoje osebno bogatenje. V kalnem je mojster — ribič.

Ker široki narodni sloji ne poznajo svojskih posebnosti židovskega značaja, in ker so višji sloji na žalost često docela omejeni in brez zdravega osebnega občutja, postanejo narodi običajno žrtve židovskih laži in prevar. To bolestno stanje, ki je vladalo, vlada ali pa šele dozoreva skoraj pri vseh narodih, je najbolj pospešila liberalno-marksistična miselnost, ki je okužila vse družabne sloje in vse narode.

Ne glede na to, da je bil tudi sam začetnik marksizma Žid, sta liberalistični in marksistični nauk razplamtela v ljudeh docela v materialistične nagone in s tem omogočila prodiranje židovskega elementa. **V kapitalističnih in proletarskih organizacijah razredne borbe so bili politični vodje in hujskači Židje, tako na strani kapitalizma, kot na strani proletarcev, to je tu in tam klika ene in iste rase.** V vseh naukih marksizma in židovstva naletimo na iste osnove in iste metode. Ker je borba marksizma naperjena proti nežidovskim rasam, proti vsemu, kar je narodno, proti osebnosti, proti delu, proti narodni vojski in proti življenjski sili naroda, to je obenem tudi borba židovstva. **Žid zelo žilavo brani ohranitev lastne rase, ostalim narodom pa propoveduje obljube in cilje, ki potem te narode upropastijo.** Marksizem po vsem tem v resnici ni nič drugega kot orodje židovskega imperializma.

Znani sionski protokoli nam s cinično odkritosrčnostjo razkrivajo težnje po svetovni nadvladi židovstva. Danes osredotoča židovstvo vse sile na to, da to svojo težnjo uresniči. Židje sami pravijo: **»Naše borbe ne bijemo samo**

za svoj obstanek, temveč tudi za ohranitev in napredek našega celokupnega židovskega obstoja, posebno pa še za našo »vsemoč«, ki nam je bila pred 2000 leti odvzeta.«

Treba je omeniti še dve važni židovski borbeni sredstvi. Eno je cionizem. To je židovsko »nacionalno« gibanje, ki naj bi ustvarilo v Palestini eno samo domovino za vse Žide, nekako židovsko nacionalno državo. Je pa spet samo slepilo in gre dejansko samo za osnovanje neke organizacijske centrale za še uspešnejše mednarodno židovsko varanje in goljufanje vsega sveta.

Drugo borbeno sredstvo, zelo staro in zaradi svoje razpredenosti veliko bolj nevarno je »prostozidarstvo« ali »framasonstvo«. **To je najbolj uspela židovska prevara; z njo je Židu uspelo dobršen del meščanske elite skoraj vseh narodov privesti k neki neumni ideologiji, ki mora slednjič opojena od tako imenovane »humanosti« in »pacifizma«, okrniti vso odporno moč naroda.** Bratu »prostozidarju« je Žid navrgel v ložah svoj sinagoški kult in razne bedaste rituale, simbole in ceremonije. S tem je pridobil nežide za židovske običaje. Z laskanjem in s podtikanjem mu je uspelo prodreti in se vgnezditi v vseh družbenih slojih, poklicih in drugače važnih smereh gospodarstva in države. Tako si je židovstvo zagotovilo gospodujoč položaj tudi tam, kjer množic ni moglo vpreči v svoje metode. Framasonstvo predstavlja s svojimi podolžnimi in prečnimi mednarodnimi zvezami v resnici veleizdajo naroda.

Sovjetsko-ruski poskus

Po Kerenskega februarski revoluciji l. 1917 si je boljševiška stranka oktobra istega leta v strahotno krvavem prevratu prisvojila oblast v Rusiji. Takoj po svojem prihodu na oblast so začeli boljševiki uresničevati marksistični program, na katerega so prisegli. Inteligenci in kmetu so odvzeli lastnino. Diktatura proletariata je zasidrana in zagotovljena v državni oblasti.

Produktivna sredstva in dobrine so državna lastnina. Fanatično so uresničili izenačenje dohodkov, prav tako tudi enakopravnost spolov. S tem so uničili voljo do dela i pri

umskih i pri ročnih delavcih. **S takim postopkom so pretrgali duševne vezi ruskega človeka z zemljo, družino in domovino.** Neizmerno bogastvo Rusije je resnično dovoljevalo brezobzirno in blazno uresničevanje načela enakosti vse dotlej, dokler ni bila prizadeta gospodarska substanca. **Ker so ubili individualnost ruskega človeka, so bile razbite tudi osnove življenja narodne skupnosti vseh narodov in plemen, ki živijo v Rusiji, da pri tem ne omenimo niti iztrebljenja vseh verskih vezi.** Razuzdanosti in sprostitvi najnižjih nagonov so se vrata odprla na stežaj.

Vprašanje časa je bilo, doklej se bo nadaljevala ta špekulacija na račun žilavosti in potrpežljivosti ruskega naroda.

Ker so se tako v prvih letih boljševiškega vladanja začele uresničevati marksistične dogme gospodarsko, kakor tudi socialno, — se je pokazalo, da v teh kolektivističnih oblikah ruski človek, predvsem pa ruski kmet, ni mogel razviti svoje delovne sile. Poročilo nemškega poslanika iz leta 1933 ugotavlja to takole: **»Pri izvedbi kolektivizacije je popolnoma odpovedal en produkcijski činitelj: človek«.** Poleg tega je za uresničenje velikopoteznega boljševiškega načrta za izgraditev SSSR primanjkovalo strokovnih moči, tako med delavci, kakor tudi med podjetniki. Zaradi vsiljene eksploatacije so postopoma zapravili gospodarske rezerve te v vseh naravnih proizvodih nekoč tako neverjetno bogate in ostalemu svetu komaj odprte države. Posledice so bili nemiri in lakota. Marksistična praksa se je izkazala za protiprirodno; ruske zemlje ni mogla oploditi, temveč je pomenila najbolj surovo nasilje nad ruskim življenjem, ki mu je nujno morala slediti reakcija.

Z najbrutalnejšo uporabo svojih na novo ustvarjenih instrumentov oblasti, t. j. ČEKE in GPU je boljševizem poizkusil spremeniti in ohraniti nestalni položaj, toda moral je ubrati nova pota za zagotovitev svoje oblasti. Z drugimi državami je sklenil dogovore o vsakovrstnih dobavah. Iz vseh držav si je izposodil tuje izobraženstvo, ker je prej v svojem besu (toda v svojo škodo) iztrebil rusko inteligenco. Tako so morali sedaj tuji inženirji, kemiki, gradbeniki in strokovni delavci napraviti načrt za izgradnjo »proletarskega raja«.

Za kritje dolgoročnih kreditov so začeli boljševiki z nasilnim izvozom po dumping cenah vseh poljedelskih, gozdarskih in rudarskih proizvodov, prav tako tudi proizvodov prisilnega in brezplačnega dela ruskega naroda. Jasno je, da je imel tak način izgradnje boljševiške države za posledico nedostatek sredstev za notranje življenje ruskega naroda. **Sovjetska država ni mogla več prehraniti svojih državljanov. Leto za letom so umirali in še umirajo stotisoči Rusov — od lakote.**

Drugi milijoni Rusov pa životarijo v bedi in revščini in zro v propast, ki jim preti. **Sovjetski raj je v resnici najstrahotnejši pekel.**

Ob današnjih pogojih v ruskem življenju, pa imajo seveda tudi »pjatiljetke« boljševiške vlade samo polovičen uspeh. Praktičnega protidokaza za ta boljševiški neuspeh pa ni.

S tem, da je nekako uveljavljal metode zapadnih demokracij, je boljševizem navidezno odvrgel svojo marksistično obleko. A nikar se ne varajmo: v SSSR se boljševizem zaradi te goljufije ne bo sprevrgel v oblike zapadnih demokracij! Življenjski obraz boljševizma bo navkljub tej šahovski potezi nosil svoj svojski pečat. **Sedaj nam je jasno, da vzrok za vzpostavitev boljševiške vlade ni bil kak gospodarski ali socialni poskus, temveč je šlo vse delovanje izključno samo za tem, da okrepi v Sovjetski Rusiji praktično izoblikovano politično gibanje z načelom sile, t. j. totalnega nasilja nad življenjem naroda.**

Ustanovitev posebnih delavskih »napadalnih« skupin — sestavljajo jih po podjetjih sami fanatični boljševiki z večjimi dninami — pomeni prvi odstop od komunističnega načela: za enako delo enak zaslužek. Uvedba Stahanovega sistema pa gre celo daleč preko ciljev evropskega »akordnega« sistema: inženirji in delavci-specialisti so bolje plačani. V zadnjem času so dali kmetu, ki so ga prisilili v kolektiv, hišo in vrt, da bi vsaj malo mogel po svoje životariti. Poleg teh razlik v delu in preceni dohodkov so boljševiki vojski vrnili čine. Posameznim narodom Rusije so v začetku podelili nekakšne narodne avtonomije, seveda le z namenom, da bi na novo vznikle narodne sile izkoristili zopet za boljševizem. Vse te ugodnosti, ki so jih dali narodnemu

življenju, pa vseeno niso mogle niti malo spremeniti notranje izgrajenosti sovjetske ustave, kakor tudi niso spremenile boljševiških ciljev in načrtov za diktaturo nad vsem svetom. Taisti cilji in načrti pa se do ostalega neruskega sveta kažejo v taktično zelo premetenem in dalekosežnem imperializmu.

Vsa ta navidezno demokratska prizadevanja niti najmanj ne spreminjajo obraza Sovjetske Rusije. **Osrednja diktatura boljševiške stranke obstoja neizpremenjena.** Prav zato je treba dvojno igro boljševiških mogotcev razkrinkati. V SSSR navidezno in iz propagandnih razlogov oznanjajo neko bližanje k prirodnim življenjskim oblikam ruskega naroda, se pravi, boljševiki žonglirajo v omejenem smislu z njim toliko osovraženim nacionalizmom. Izven meja SSSR pa v vseh državah in pri vseh narodih še nadalje z vsemi sredstvi propagirajo in vsiljujejo stara internacionalna marksistična načela.

V Sovjetski zvezi boljševizem uzakonja prisilno delo, izven nje pa poziva na borbo proti kapitalističnemu izkoriščanju delavcev.

Izven Sovjetske zveze borba boljševikov za »pacifizem« in »razorožitev« — v njej gigantsko oboroževanje in organiziranje vojske za ofenzivo. Povsod na svetu poziva boljševizem na borbo proti imperializmu, v Sovjetiji, kjer vlada sam, pa imperializem vsestransko pospešuje.

Čeprav se bo politika danes vladajočih boljševiških mogotcev Sovjetske Rusije, ki so podlo zasužnjili vsako najtanjšo tenjo narodnega življenja, že po naravi sami prej ali slej zrušila pod mogočnim protiudarcem (če ruski narod noče svoje dokončne propasti), vendar vseeno ne smemo podcenjevali moči boljševikov, saj temelji njih moč predvsem v gospodarski neizčrpljivosti ruske zemlje. Boljševiška vlada je prav sedaj začela s ponovnim poskusom, da rusko bogastvo v surovinah, rudah in poljedelstvu s pospešenimi delovnimi metodami, motorizacijo in industrijalizacijo toliko izkoristi, da ne samo doseže gospodarsko silo zapadnih sosedov, marveč da to silo tudi daleč prekosi in da se tako slednjič pojavi kot uspešen konkurent na svetovnem trgu. Danes dela Sovjetska unija celo propagandni poskus, da nastopa kot delodajalec v tistih državah, ki

svoje milijonske vojske brezposelnih ne morejo zaposliti, in s tem spravlja te države v odvisnost do sebe. (V Ameriki 13,000.000 brezposelnih.)

Če bodo vsi ti boljševiški načrti uspeli, še ne vemo. Osebno sem prepričan, da ne bodo, ker so doslej boljševiki dokazali, da niso sposobni organizirati gospodarstva v svoji državi in izkoristiti neizmernega ruskega bogastva sami brez tuje pomoči. Sovjetski časopisi tudi dan za dnem jadikujejo, kako zaradi organizacijske nesposobnosti upravnega in izvršilnega gospodarskega aparata porazdelitev materiala in orodja nikakor ne deluje, kako ogromne količine najvažnejših produktivnih sredstev propadajo, kako gospodarstvo in industrija zaradi katastrofalnega nereda v prometu, posebno v železniškem, bolj in bolj izgubljata na svoji moči.

V bistvu pa se vsi uspehi boljševiškega napora, ki jih dosezajo s suženjskim prisilnim delom ruskega naroda, 100% izkoriščajo samo za oboroževanje, za organizacijo in vzdrževanje rdeče vojske. Z naraščanjem te vojaške sile, pa obenem v svetu narašča tudi pomen zunanjepolitične moči boljševizma. Boljševiki to spretno izkoriščajo, tako pri propagandi za sovjetsko ureditev tujih držav, kakor tudi za aktivno pomoč komunističnim sekcijam po vseh državah sveta.

Edinstvo sovjetskega režima in komunistične internacionale lahko na kratko opišemo takole:

Svetovni propagandi in aktivni borbi boljševizma najbolj koristi centralno vodstvo tako sovjetske države same, kakor tudi leta 1919 osnovane komunistične internacionale ali »kominterne«. Oboje je v Moskvi združeno v eni sami roki. (N. pr. moskovski radio: Stalin, oče vseh narodov.) Tako propaganda, taktika, finansiranje in vodstvo uporov, revolucij, puntov, štrajkov itd. mnogo laže in bolj enostavno deluje. Sami veste iz časopisja, v katerih deželah sveta in kakšne uspehe je imel boljševizem do danes. Operiral je v smeri najmanjšega odpora. **Kjer vladajo gospodarske krize ali politični neredi, ali pa kjer se države nahajajo v kakih drugih neprilikah, lahko vedno uspešno započne z delovanjem tamkajšnja državna sekcija kominterne.** Povsod in vedno, kjer je le mogoče naščuvati kako

pleme (narod ali raso) proti drugemu, Moskva vedno preži na plen in ponuja po lastnih sekcijah kominterne svojo velikopotezno finančno, materialno in moralno pomoč.

Moskva deluje v prav istem smislu tudi v vseh kolonijah evropskih narodov, kjer ščuva domačine proti kolonijalnim silam.

Pri tem Moskva pravilno računa s kratkovidnostjo posameznih vlad in z omejenostjo nekaterih diplomatov. Najboljši dokaz za to je sprejem Sovjetije v »Društvo narodov« (Walach Finkelstein-Litvinov, podpredsednik).

V vsem tem delovanju pa se postopek boljševikov vedno prilagodi krajevnim pogojem — tako gibek in neopazen je, da je njih namere o pravem času često zelo težko spoznati. Boljševizem si je zelo spretno prisvojil tudi metode spletkarjenja in zaslepljanja »visoke diplomacije«. V španskem primeru smo n. pr. videli, kako je Finkelstein-Litvinov javno proglasil »nevmešavanje«, istočasno pa z neverjetno drznostjo oskrboval rdeče z ogromnimi količinami vojnega materiala in moštvom. Tako so tudi oblastniki Sovjetske Rusije dali 1936 SSSR »novo demokratsko« ustavo z namenom, da bi preslepili inozemstvo o resničnem značaju boljševiške vladavine.

Temu nasproti je treba poudariti kot prave znake tega režima:

Osrednjo oblast enega samega vsemogočnega diktatorja in majhne revolucionarne klike — »rdečega carja« Stalina in njegovih židovskih pomočnikov.

Edinstveno vodstvo državnega aparata, boljševiške stranke in kominterne, t. j. najboljše možnosti revolucionarne propagande po svetu.

Najbrezobzirnejše izkoriščevanje dela, ki ga opravljata kmet in delavec, t. j. prisilno delo.

Brezobzirno gospodarsko izkoriščanje vseh narodov v SSSR.

Uničenje zasebne lastnine in izkoreninjenje domačega prebivalstva; prisilni kolektiv.

Popolna brezpravnost, ki jo predstavljajo znameniti komediantski procesi in smrtne obsodbe.

Imperialistična finančna in trgovska politika, z drugo besedo gospodarski pritisk na inozemstvo.

Zunanjepolitična izzivanja in prevare, ki imajo en sam namen, da namreč prikrijejo politične ekspanzije.

Čezmerno oboroževanje — kot priprava za ofenzivno vojno.

Če dodamo vsemu temu še nasilno utrjevanje sovjetskega režima s terorjem in ubijanjem na znotraj ter vsakomur docela očitno nadvlado Židov, bo vsakemu, ki ni popolnoma slep, jasno, da je pod takim režimom nemogoča kakršna koli »socialna izgradnja delavske domovine« — in da kaj takega sploh ni namen rdečih oblastnikov.

Meje so zastražene, da bi prebivalcem preprečili beg, sistem potnih dovoljenj pa onemogoča sovjetskim Rusom svobodno kretanje celo v državnih mejah samih. NešteVilne odredbe in grožnje služijo samo zato, da predpisujejo potek življenja sovjetskih državljanov. **»Razum je uklenjen in vsaka težnja za duhovnim znanjem se kaznuje kot krivoverstvo — s smrtjo.«**

Še v nobenem drugem političnem gibanju, v nobenem drugem državnem režimu niso imeli do danes Židje prilike, da bi tako zlobno uveljavili svoje značilne posebnosti, kot so to storili z boljševizmom v Sovjetski Rusiji.

Židje stoje za vsem političnim delovanjem komunistične internacionale. **Židje zavzemajo najvišje državne, gospodarske in strankarske položaje v Sovjetski Uniji.** Predočite si samo to veliko število zastopnikov židovske rase na najvažnejših mestih, pa vam bo jasno, zakaj se v SSSR povsod in vedno, na vseh življenjskih poljih uveljavljajo tipično židovske metode.

V nekdanji »sveti Rusiji« je sedaj Žid pravi samodržec in praktično uživa vso korist od neizmernega prirodnega bogastva, ki ga je Bog tej zemlji dal, obenem pa vso korist suženjske tlake ruskega naroda. **V ozadju načrtov svetovne boljševiške revolucije pa utripljejo prastara stremljenja po svetovni židovski nadvladi.**

Nekateri narodi vsa ta dejstva jasno vidijo. Ti narodi tudi dobro vedo, da zavisi »biti ali ne biti« od njihove močne volje. Zaradi tega hočejo preprečiti z naporom vseh združenih narodnih sil uničenje svojega narodnega življenja, ki jim ga pripravljajo židovsko-boljševiške sile.

Prebujenje in narodna samoobramba

Liberalni princip svobode se je povsod izkazal kot sovražnik narodnega življenja. Njegova ideja o svobodi je postala vodnica individualne samovoljnosti. **Ohranitev narodnih skupnosti brani poedincu živeti v zunanji svobodi, ker vodi taka svoboda dosledno v vojno vseh proti vsem, t. j. v anarhijo.** Pri tesnem skupnem življenju ljudi in narodov je za poedinca mogoča samo »notranja«, to je duhovna svoboda. Liberalizem je vedno preziral največje narodne vrednote — delo in čast. Še več: liberalizem tudi sam pojem naroda onečašča! **Namesto dela in narodove časti postavlja ljudem nove cilje, za katerimi naj gredo, to so denar, človečanstvo in sebičnost.** To liberalistično pojmovanje pa je seveda utrlo pot prodiranju tujih naziranj. Taka »nova« življenjska in svetovna naziranja pa so protivna nazorom vseh še zdravih evropskih narodov. Z zmago tujih nazorov bi še ti zdravi narodi propadli. In to v korist tujerasne kapitalistične klike, ki si korak za korakom prisvaja oblast v svetu.

Marksistična praksa je najboljši dokaz proti marksistični teoriji. Najboljši dokaz za to nam daje marksistični režim v Sovjetski Rusiji. Vsakemu, tudi najprimitivnejšemu človeku mora biti jasno, da je vsako izenačevanje protiprirodno in v opreki s stvarnimi dogodki v človeškem življenju. **Marksistični princip enakosti ne samo da ne priznava razlike med poedinimi rasami, ki jih opredeljujejo prav posebnosti vsakega naroda, marveč zanika tudi razlike v človekovem delu in v njegovem uspehu, se pravi zasebno lastnino.** Prav tako je nesmiselno in nelogično marksistično pojmovanje, da bi se moglo z nadvlado enega razreda nad vsemi ostalimi doseči stanje socialne in gospodarske enakosti in pravičnosti. Nasprotno: navidezna diktatura proletariata v praksi ne pomeni nič drugega, kakor da držijo delavci stremen, da bi se tako mogli Židje vsem narodom povzpeti na grbo.

Rezultat razredne borbe: kapitalistično-liberalnih slojev zgoraj in marksističnega proletariata spodaj je bil strahovit. Marksizem ni mogel zmagati nad liberalizmom in kapi-

talizmom. **Obedve ideologiji sta vodili k materialističnim ciljem, torej sta si sorodni.** Toda ne ena ne druga nista mogli ne poedincu ne množici prinesti obljubljene sreče. Nasprotno! Uspehi so bili povsem drugi: **porušenje državnega edinstva, propad narodne in vojaške moči, gospodarske krize, inflacije, kulturno propadanje, propad nravnosti, uničenje družine in zakona, povsod pa brezmejno nezadovoljstvo s socialnimi pogoji.** Vse te negativnosti skupaj pa ne pomenijo nič drugega kot uspešno boljševizacijo celokupnega življenja.

Da so tujerasni nauki o svetovnih in življenjskih naziranjih, ki so ljudstva do dna razkrojili, tako mogočno prodirali, moramo iskati vzroka še prav posebno v tem, ker je svetovna vojna od 1914 do 1918 pogoltnila ogromno najboljših in najbolj zdravih človeških in narodnih sil. Že svetovna vojna sama, onemoglost ljudi po njenem koncu, neuravnovešeno politično stanje po zaključku mirovnih pogodb in še mnogo drugega, vse, prav vse je ustvarjalo najplodnejša tla za setev tujerasnih oderuhov in maksističnih sleparskih kričačev. Ti izvržki so na eni strani izpodkopavali narodno gospodarstvo, na drugi pa ubijali narodom vero v vzvišene vrednote.

Svetovna vojna je mobilizirala najboljše narodove moči, in ko so se preostali borci vrnili s fronte, se je zgrnila nadnje vsa teža vsakdanjih skrbi. Nobena doba svetovne zgodovine še ni videla toliko gospodarskih kriz, političnih neredov, mržnje med narodi in državljanskih vojn, kakor čas po prvi svetovni vojni. Borba tistih neupogljivih borcev, ki so neprestano oznanjali vero v večnostne narodne vrline, pozivali narode k treznosti in na borbo proti uničevalnim silam, dolgo ni imela nobenih izgledov na uspeh. Samo tam, kjer so ljudje pod vodstvom junaških osebnosti z neupogljivo vero, z žrtvijo lastnega življenja za nacionalno svobodo in socialno pravičnostjo vodili boj za visoke vzore, je moral nujno priti dan zmage.

Ena sama rešitev je iz te splošne svetovne krize: **narodi se morajo sami od sebe strezniti!**

Počasi, počasi gledamo, kako se kot prirodna reakcija na bedo in uničevanje v narodih počasi budi nacionalna zavest in kako se pod zastavami novih idej in pod vod-

stvom zavednih narodnih osebnosti mobilizirajo obrambne sile proti uničujočim elementom, proti vsemu, kar na splošno pojmujemo kot boljševizem.

Naglica boljševiškega oboroževanja in izraba vseh gospodarskih sil, svetovna boljševiško-komunistična propaganda, ki jo z vsemi sredstvi organizira in podpira Moskva, neštevilne legalne in ilegalne boljševiške celice, organi in sekcije kominterne po vseh deželah sveta, vse to je zgovoren dokaz, da ga ni naroda na svetu, ki bi ga ne ogražal židovski boljševizem.

Čeprav ima vsak narod svoj osebni značaj, svoja lastna sveta izročila in svoje posebno od usode prikrojeno življenje, morajo vendar vsi narodi brez izjeme rešiti vprašanja »narodnosti in marksizma«. **Rešitev tega skupnega vprašanja vseh narodov pa je v dokončni spravi med nacionalizmom in pravim, pravičnim socializmom, vendar tako, da odgovarja stvarnim in svojskim lastnostim življenja tistega naroda.** Narodi, ki tega vprašanja nočejo uvideti in rešiti, bodo to svojo slepoto drago plačali.

Poudariti pa moramo, da so v borbi med vsem, kar je »narodnega«, in boljševizmom veliki stari ideali iz 19. stol., ki so nekoč vodili in oblikovali ljudi, ideali lažne »ljubezni« in »človekoljubja« docela odpovedali.

Humanistični ideali so bili samo framasonska propagandna sredstva, vprežena v židovski voz.

Kot zgleden primer tej trditvi naj služijo samo današnji protesti Anglije in Francije proti postopanju z Židi v Romuniji, **medtem ko za 30 milijonov Rusov, pod židovsko-boljševiško knuto umrlih, nihče na svetu razen tiska avtoritativnih držav niti s prstom ni zmignil.**

Naša pot

Kot zaključek temu predavanju postavljam še to vprašanje: Kakšno stališče zavzema jugoslovanski narod do vprašanj, ki smo jih obravnavali, kakšna je pri tem vloga naše vojske in posebej še: katere dolžnosti vežejo častnike kot vzgojitelje oboroženega dela našega naroda?

Če poslušamo našo narodno pesem, če se poglobimo v zgodovino našega naroda od njegovega prihoda na današnji prostor pa do danes, če se spomnimo naših epov, kot n. pr. »Gorskega venca«, in če imamo pred očmi posebno še brezprimerna junaška dejanja srbske vojske, pa tudi vsestransko priznano visoko vojaško vrednost tujih vojnih in mornariških edinic, ki jih Jugoslovani sestavljajo, ki pa so se nekoč borile za tuj račun in tuje lavorike, **moramo nujno priti do zaključka, da je duša naše rase daleč od vseh negativnih teženj, od marksizma in zlorabe liberalizma, temveč da so njeni najvišji vzori: duhovna, t. j. notranja svoboda, iz katere logično izvirajo: čast, dolžnost, hrabrost, nacionalna svoboda.**

Samo s temi vzori kot gibali zedinjene narodne volje se je mogla po stoletnih krvavih bojih nazadnje ustvariti današnja močna in po vsem svetu uvaževana Jugoslavija. Samo ti vzori so oblikovali toliko število junakov, ne samo v vseh stoletjih naše svobode, temveč tudi v časih našega suženjstva. Samo s temi vzori lahko tolmačimo našo nedosegljivo versko strpnost in kar naivno velikodušnost našega naroda do sovražnikov. Samo ti vzori so nam slednjič izklesali iz narodne sredine junaško dinastijo, poklicano, da nas povede skozi vse peripetije zgodovinskega pekla h končni zmagi in k današnji absolutni samostojnosti in svobodi našega celokupnega narodnega življenja.

Tako se je Jugoslavija pod vodstvom neumrljivega velikega kralja in borca Aleksandra ter kasneje pod vodstvom kraljevskega namestnika Nj. kr. Vis. kneza Pavla v začetku uspešno borila proti napadu boljševizma, pa čeprav so pri nas pogoji — glede na sestavljenost naroda pri ustvarjanju nove »zedinjene« države — bili še prav posebno ugodni za delovanje boljševizma.

Junaška gesta nepriznanja boljševiške vladavine v Rusiji s strani našega velikega pokojnega kralja bo z zlatimi črkami ovekovečena ne samo v zgodovini slovanstva, temveč tudi v svetovni zgodovini.

Kakor povsod, kjer se je borba proti boljševizmu uspešno začela, tako gredo tudi pri nas velike zasluge za to vojski, ki je glavna čuvarica naših narodnih idealov.

Na teh istih narodnih idealih pa mora, daleč od vsake osebne sebičnosti materializma in bolestnih ambicij, še nadalje temeljiti življenje in delo jugoslovanskega oficirja in vojnega uradnika. Ako bomo v službi in tudi izven nje stremeli k tem idealom, bo vsak posameznik in ves zbor kot naša elitna tovariška skupnost predstavljal svojemu kralju in narodu meč in ščit proti vsem rušilnim poskusom iz tujine. Omogočili bomo svojemu kralju, da bo naš narod še nadalje vodil po poti svobode, dela, napredka in sreče ter s tem k izpolnitvi naloge, ki nam jo je na tej zemlji dodelila Previdnost.

Vsakega od nas morajo popolnoma prežeti ideali časti in dolžnosti kakor tudi potreba, da k vzgoji naših vojakov čim več doprinese s svojim osebnim, svetlim zgledom, s stalno očetovsko strogostjo in z bratsko nesebično skrbjo ne samo v materialnem, marveč v prvi vrsti v duhovnem pogledu. Samo tako si bomo priborili pri naših vojakih in pri našem narodu tisti ugled in priznanje, ki nam bosta pred sovražnikom potrebna za zmago.

V našem vsakdanjem življenju pa morajo biti naši odnosi do meščanstva prežeti **s strogim duhom viteštva, ki je nerazdružljivo s pojmom časti in dolžnosti.** Demagoštvo v kakršni koli obliki je za častnika nedostojno. Svojo globoko zakoreninjenost v narodu in svojo ljubezen do naroda mora častnik izpolnjevati z nenehno skrbjo do vseh svojih podrejenih ter z vso svojo požrtvovalnostjo izkazovati pomoč, kadar je narod v nadlogah, v nesreči in bedi.

Slednjič si zapomnite gospodje, da boste daleč izven in iznad vsake politike samo tedaj, če boste vi, ki vam je vsako leto poverjen nov cvet naše narodne mladine, zbrali vse svoje moralne, umske in fizične sile za ustvarjanje pravih Jugoslovanov, hrabrih in častnih, ki bodo v ponos našemu kralju in našemu narodu izpolnjevali svojo dolžnost do poslednjega diha — v miru in v vojni!

26. januarja 1938 v Kragujevcu.

Druck — Tisk Ljudska tiskarna Ljubljana
(Predstavnik Jože Kramarič)

INŠTITUT ZA NOVEJŠO ZGODOVINO
K
2817 A
200014875
COBISS

ZALOŽBA
LUČ